

הרכבת המעופפת

כתבה וציירה
יאנקי סורייאראצ'צ'י

Tikiri Publishers

סרי-לנקה

הלילה היה קר כל כך שטומי ונלי הלכו
למיטה מוקדם מהרגיל.
טדי הדוב ודולי הבובה ישנו לידם ופופי
הגור וקיטי החתולה ישנו על השטיח.
מאוחר יותר, כאשר כולם כבר ישנו,
צליל מוזר העיר את טומי..
וּוּף.. צ'וּוּף.. צ'וּוּף..

"מה הרעש הזה?" מלמל טומי,
עוד רדום קצת.
"זה מתקרב!" הוא קרא.
נלי והיתר התעוררו לקולו של
טומי. כולם הביטו וראו מראה
מפליא.
"זו רכבת מעופפת!!!" קראו
ביחד טומי ונלי.
"באו כולכם!" קראה הרכבת
"אקח אתכם למסע בשמיים.
כולם לעלות!"

"מה?" קראו כולם "מסע בשמיים?
כמה נפלא! באו נעלה. בואו
נעלה."
וכך טומי, נלי, פופי הגור, קיטי
החתולה, טדי הדוב ודולי הבובה
קפצו לרכבת.
"הנה נוסעים.. וווף..
צ'ווף..צ'ווף..צ'ווף.."

הרכבת טסה באוויר תוך רעש מוזר שלה והוציאה עשן מהארובה כל הדרך. הם עלו מעל הציפורים והציפורים הסתכלו עליהם בפליאה. הן הניעו את כנפיהן ונפנפו אליהם. כולם נפנפו גם לציפורים.

טומי, נלי וידידיהם היו מאושרים. הרכבת נסעה מעל העננים, מתחת לעננים ודרך העננים. היא עפה ועפה ועפה. כולם צעקו, צחקו וקראו מרוב שמחה.

"הו, כל כך קר כאן בשמיים" אמרה דולי הבובה
והתחילה לרעוד. הרכבת המשיכה לעלות. היא
עברה דרך עננים וערפילים, הלאה והלאה.
ופתאום, "הביטו, הביטו כאן!" קרא טדי הדוב.
"הו, מה זה?" שאל טומי.

"זה כנראה ארץ הפיות!" אמר פופי הגור.
"אבל ראו שם, שם רחוק" קראה דולי הבובה
"שם הרי גלידה, נהרות דבש, גנים יפים ופירות
עסיסיים.. וגם פיות יפות כאלה."

טומי, נלי וכל היתר לא האמינו למראה
עיניהם. הם מאוד רצו להגיע לשם אבל
הרכבת מיהרה מאוד. היא לא רצתה לעצור.
ולכן הם המשיכו מעבר למקום הנפלא,
ורק נפנפו לפיות. הפיות נפנפו להם
גם הן והם המשיכו.

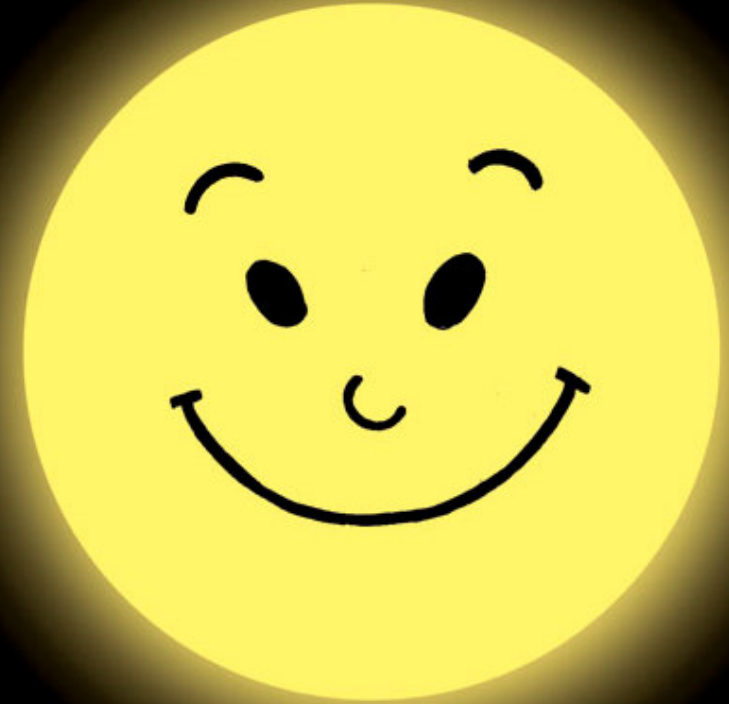
"ווף.. צ'ווף.. צ'ווף.." המשיכה
הרכבת, הלאה, הלאה בשמיים.

"שם! שם! הביטו" אמר טומי "הכוכבים
נוצצים לכל רוחב השמיים".
"כן" אמרו הכוכבים "זה מה שאנו עושים.
אנחנו נוצצים כמו השמש. אנחנו כולנו
שמשות, לידיעתכם."
"כן, נכון, אתם כה יפים" אמר טומי.
כולם נפנפו לכוכבים והמשיכו לטוס.

"הבה נסע לראות את הירח" אמר טדי הדוב.
"הנה הוא!" קראה דולי הבובה "הוא כל כך יפה.
"הירח גדול מאוד, נכון?" שאלה קיטי החתולה.
"כמה משונה! כשראינו אותו מהארץ הוא היה קטן,
אבל תראו עכשיו כמה הוא גדול כאן, מקרוב" קראה
דולי הבובה בהתרגשות.
"תראו כמה אנחנו רחוקים מהארץ, וכמה קרובים
לירח. לכן הוא נראה לנו כה גדול" הסביר טומי.
הירח שיקף את אור השמש. טומי, נלי וידידיהם נפנו
לירח לשלום והמשיכו בנסיעה המופלאה ברכבת
המתעופפת.

"תזהרו! תזהרו!" קראה נלי "ענן
גשם גדול בא אלינו!!"
אבל הרכבת לא הקשיבה. היא לא
פחדה משום דבר.
"ששש.. ששש.. אל תפחדו" היא
הרגיעה את הנוסעים שלה.
"קר..אא..ששש...!"

והרכבת נכנסה ישר לתוך ענן הגשם.
טיפות מים גדולות התיזו סביב והרטיבו
את הידידים.
גשם חזק פרץ מתוך ענן המתפוצץ.

"אוי, לא!" קראה נלי. כולם היו רטובים עד העצמות. אבל הרכבת לא עצרה. היא טסה בזיג-זג דרך השמיים. סביב, סביב טסה במהירות כולם התחילו להתעטש.
"אצ'י.. אצ'י.....!!!"

"אילו אמא ראתה אותנו עכשיו, הייתה כועסת מאוד" אמרה נלי והביטה סביב, כאילו אמא יכלה לראות אותה.

הרכבת המעופפת טסה מהר יותר ויותר. נראה כי היא ממהרת לאן שהוא. הרוח נעשתה חזקה יותר. למטה נראה כדור הארץ, רחוק מאוד, קטן כאילו גולה קטנה.

"ראו מה זה?" קראה קיטי החתולה והצביעה על כדור גדול ואדמדם.

"זה כוכב לכת" אמרה נלי.

"אבל הוא הולך סביב השמש" הופתע פופי הגור.

"כן, כן.. המורה שלי אמר שכוכבי לכת נעים סביב לשמש וכך גם כדור הארץ שלנו" אמרה נלי.

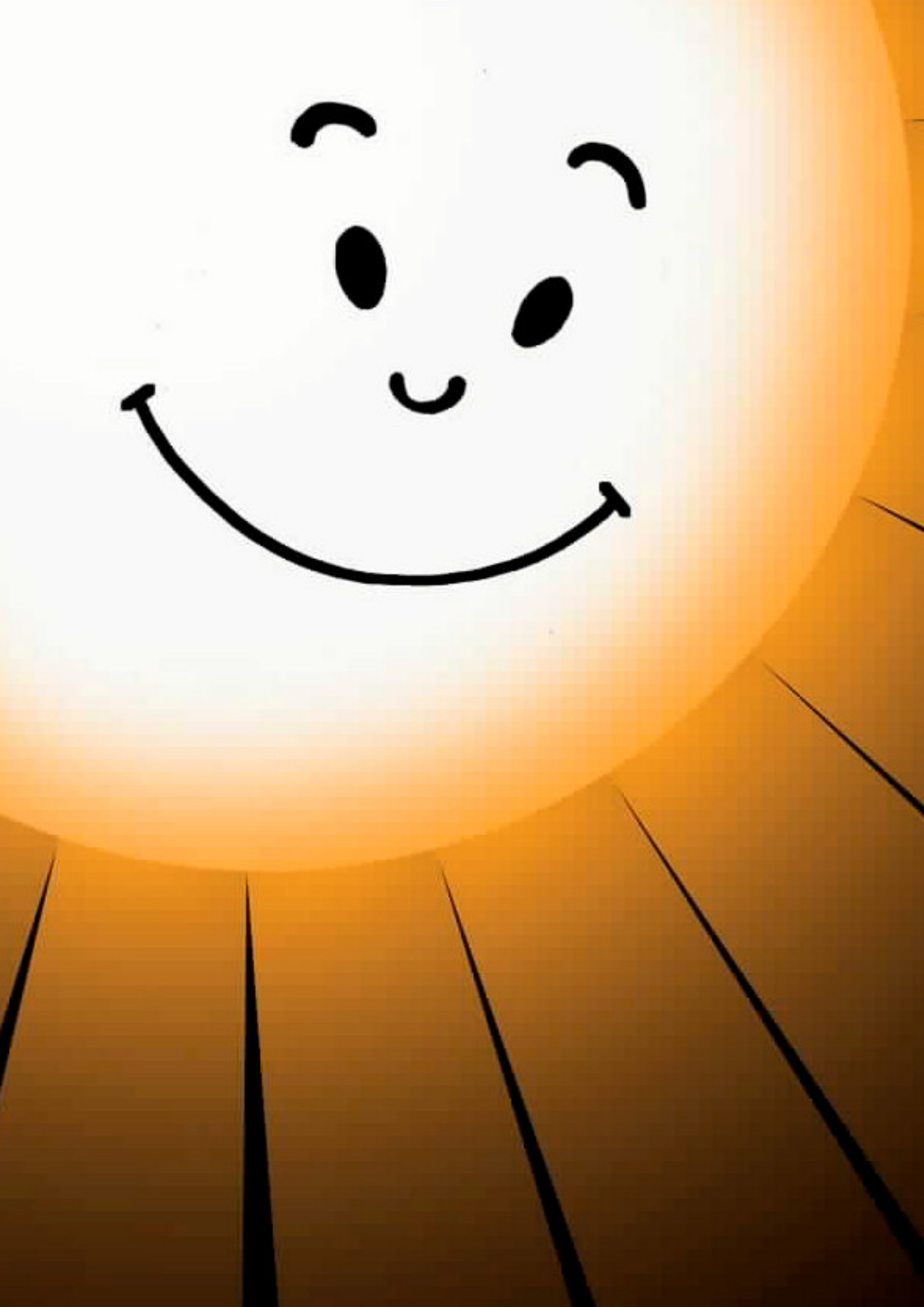
"אבל ראו איזה אנשים מוזרים עומדים על כוכב הלכת הזה" אמר טדי הדוב, והצביע על יצורים קטנים שם על הכוכב.

"אני יודע. זה כוכב לכת המאדים" הסביר טומי "למדנו עליו בבית הספר. ואלה האנשים האפורים הקטנים ולידם החלליות שלהם."

כולם הביטו על כוכב הלכת כדי לראות אנשים מעולם אחר.

"כן, אנחנו האנשים הקטנים של המאדים" אמרו האנשים הקטנים ונפנפו לרכבת המתרחקת.

טומי, נלי וכל האחרים היו מוכנים לפגוש ולהכיר אותם, אבל הרכבת מיהרה מאוד. היא לא רצתה לחכות. היא עברה ליד כוכב הלכת המאדים והמשיכה הלאה לתוך החלל. "כמה גדולים הם השמיים" קראו כל נוסעי הרכבת "ממש קשה להאמין! אין להם סוף!" "ראו! ראו! השמש עולה. בואו.. בואו לראות את השמש" קרא פופי הגור. "כמה גדולה השמש! וכה חמה! היא זורחת כמו כדור אש" לחש טדי הדוב בפחד. "לא! לא צריכים להתקרב אליה" אמרה נלי "היא ממש חמה. אסור לנו אפילו להסתכל עליה. אמא אומרת שלא צריך להביט בשמש, היא נראית מרושעת מאוד." "לא! לא! אינני מרושעת" אמרה השמש "אני אוהבת את כולכם. אני נותנת לכם אור וחום." "כן, מובן. השמש טובה מאוד אלינו" אמר טומי לאחרים "לא נוכל לחיות בלעדיה."

אבל פתאום טומי נזכר במשהו "אבו! כבר
בוקר! צריך לקום ולהתכונן לבית הספר!"
"כן, כן, כן, אנו נאחר לבית הספר" קראה
נלי.

"עצרי! עצרי בבקשה!" קראו טומי ונלי
ביחד לקטר הרכבת.
הרכבת המשיכה לעוף, כאילו לא שומעת
אותם. היא טסה סביב וסביב, הלאה והלאה
דרך השמיים. היא מיהרה כל כך!

"מה נעשה? אנו נאחר לבית הספר"
דאגה נלי "בואו ונקפוץ! נקפוץ!"
"כן, נקפוץ מהרכבת! אמר גם פופי
הגור.

"אז תעצמו את עיניכם.
אחת-שתיים-שלוש" ספר טומי וכולם
קפצו מהקרונות.

"אוי אמא.. הרגל שלי! היד שלי..
אווווור!" כולם זעקו.

באותו הרגע שמע טומי
את קולה של אמו, כאילו
בחלום "מה קרה? למה
אתם עושים רעש כזה
באמצע הלילה?
חלמתם?" שאלה אמא
ונכנסה לחדר.

"אוור!" טומי התעורר ושפשף את
ברכיו כאילו הן כואבות.
גם כל היתר התעוררו.
"האם זה היה חלום?" מלמל טומי
והביט סביב.
כולם פרצו בצחוק.

